

Arrest

nr. 224 901 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Turkse nationaliteit.

Zij is in België in 2017 aangekomen en woont bij haar broer en schoonzus.

De verzoekende partij heeft verschillende aanvragen tot gezinshereniging ingediend, in functie van haar schoonzus, doch deze werden telkens afgewezen.

De laatste aanvraag tot gezinshereniging d.d. 4 april 2019 werd afgewezen middels een weigeringsbeslissing van 6 augustus 2019.

De verzoekende partij verklaart een relatie te hebben met mevrouw F.D. en stelt binnenkort te willen huwen.

Op 6 augustus 2019 werd de verzoekende partij aangehouden waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Heusden-Zolder op 06.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [G.]

voornaam: [A.M.]

geboortedatum: 04.01.1998

geboorteplaats: [M.]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te hebben. Zij woont in Brussel en is van Turkse origine. Zij heet [F.], maar haar naam of geboortedatum weet hij niet meer. Ze zouden zich volgende maand verlossen en trouwen. Betrokkene ging evenwel niet verder in op de aard van die relatie, evenmin gaf hij een adres. Opmerkelijk is ook het feit dat hij volgende maand zou trouwen en zeer weinig informatie kan geven over de identiteit van zijn partner. Van een gezinsleven is geen sprake, bijgevolg wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Zijn broer en schoonzus wonen in België, maar dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het staat een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn schoonzus en hij toonde niet aan afhankelijk te zijn van haar en haar gezin. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus. Zijn ouders wonen bovendien nog in Turkije. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn familie in België en zij kunnen hem bezoeken in Turkije.

Gezien zijn verblijf hier precair was, is ook het opgebouwde privé-leven en familiale leven in precair verblijf opgebouwd. De staat mengt zich dus niet in het privé-leven en familiale leven van betrokkene

wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé-leven en familiale leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Deze beslissing impliceert dus geen inbreuk op artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft geen medische problemen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel

een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende verblijfsaanvragen in op basis van gezinshereniging met zijn schoonzus [G.M.] (°06.12.1988), die over een verblijfsrecht in België beschikt. Tussen 12.01.2017 en 04.04.2019 diende hij 5 aanvragen in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon.

Na elke negatieve beslissing die afgeleverd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, diende hij, binnen de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag in:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende verblijfsaanvragen in op basis van gezinshereniging met zijn schoonzus [G.M.] (°06.12.1988), die over een verblijfsrecht in België beschikt. Tussen 12.01.2017 en 04.04.2019 diende hij 5 aanvragen in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon.

Na elke negatieve beslissing die afgeleverd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, diende hij, binnen de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag in:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018

- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

Betrokkene verklaart sinds ongeveer september 2016 in België te zijn. Hij is met zijn ouders naar hier gekomen om zijn broer te komen bezoeken. Zijn ouders zijn terug naar Turkije gegaan en hij is hier gebleven om zijn papieren in orde te maken. Hij kan niet terugkeren naar Turkije omdat hij hier zijn leven probeert op te bouwen. Hij is dikwijls naar de gemeente geweest, maar ze zeiden dat hij een papier van Denemarken van zijn schoonzus moest hebben. Dat kwam niet in orde. Hij heeft inburgering gevolgd en Nederlandse les.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende verblijfsaanvragen in op basis van gezinshereniging met zijn schoonzus [G.M.] (°06.12.1988), die over een verblijfsrecht in België beschikt. Tussen 12.01.2017 en 04.04.2019 diende hij 5 aanvragen in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon.

Na elke negatieve beslissing die afgeleverd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, diende hij, binnen de termijn

van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag in:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Turkije."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij vastgehouden met het oog op verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, zodat het vaststaat dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 20 VWEU en van artikel 24 van het EU Handvest.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Het staat vast dat verzoeker sinds augustus 2017 hier in België verblijft. Hij woont samen met zijn broer en schoonzus. Bovendien heeft hij plannen om met mevrouw Fatos DELIDOGAN te trouwen. Het kan dan ook niet betwist worden dat de verzoeker zeer nauwe banden heeft opgebouwd in België, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het door de verzoeker in België ontwikkelde privéleven.

Het is dan ook een evident dat de gezinsleden van verzoeker afhankelijk zijn van verzoeker zodat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in casu moet worden aangenomen, hetgeen – het weze herhaald – an sich niet betwist wordt.

De thans bestreden beslissing houdt voor verzoeker dan ook onmiskenbaar een weigering in van een voortgezet verblijf in België in , zodat moet worden aangenomen dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker.

De onderzoeksplicht in hoofde van de administratieve overheid is des te meer aan de orde wanneer deze overheid, zoals ook in de thans voorliggende zaak het geval is, een einde stelt aan het verblijfsrecht aan een vreemdeling die een gezinsleven heeft in België.

Het weze dan ook benadrukt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, quod in casu, onder de werkingsfeer vallen van allerhande internationale bepalingen. Hieruit volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden alle in het geding zijnde belangen en in het bijzonder met de belangen van de betrokken kinderen.

In die zin is het belangrijk om in het achterhoofd te houden dat een terugkeerproces een bijzonder zwaar traject is voor alle gezinsleden en dit in het bijzonder voor zijn toekomstige vrouw.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker gaat trouwen met mevrouw Fatos DELIDOGAN, met de Belgische nationaliteit. Het weze dienaangaande benadrukt dat verzoeker onder een inreisverbod staat van maar liefst 3 jaar. Het is dan ook duidelijk dat deze scheiding een negatieve impact hebben op het normale gezinsleven van hen.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding de familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM.

Verwerende partij heeft dan ook in haar overwegingen onterecht onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de familie en de kinderen zullen ondergaan ingevolge de imminente verwijdering.

Het moge duidelijk zijn dat verweerster in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale belangen van verzoeker anderzijds.

Het middel is gegrond.”

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 20 VWEU en artikel 24 van het Handvest, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar middel nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepalingen bestaat, zodat dit onderdeel van het middel prima facie onontvankelijk is.

De verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij wijst er op dat zij sinds 2017 bij haar broer en schoonzus woont en stelt ook een relatie te hebben met mevrouw FD met wie ze trouwplannen heeft. Ze houdt voor dat de gezinsleden van haar afhankelijk zijn, zodat volgens haar niet kan worden betwist dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Verder wijst ze ook op haar nauwe banden met België, zodat er volgens haar minstens sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Ze poneert dat de verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met haar gezins- en privéleven.

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen waar ze stelt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek zou hebben gewijd aan haar gezins- en privéleven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij gemotiveerd heeft over het gezins- en privéleven, doch dat zij van oordeel is dat er in casu geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven.

De bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te hebben. Zij woont in Brussel en is van Turkse origine. Zij heet [F.], maar haar naam of geboortedatum weet hij niet meer. Ze zouden zich volgende maand verloven en trouwen. Betrokkene ging evenwel niet verder in op de aard van die relatie, evenmin gaf hij een adres. Opmerkelijk is ook het feit dat hij volgende maand zou trouwen en zeer weinig informatie kan geven over de identiteit van zijn partner. Van een gezinsleven is geen sprake, bijgevolg wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Zijn broer en schoonzus wonen in België, maar dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het staat een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn schoonzus en hij toonde niet aan afhankelijk te zijn van haar en haar gezin. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen

in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus. Zijn ouders wonen bovendien nog in Turkije. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn familie in België en zij kunnen hem bezoeken in Turkije.

Gezien zijn verblijf hier precair was, is ook het opgebouwde privé-leven en familiale leven in precair verblijf opgebouwd. De staat mengt zich dus niet in het privé-leven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé-leven en familiale leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Deze beslissing impliceert dus geen inbreuk op artikel 8 EVRM.”

Voor wat betreft de relatie met mevrouw FD, blijkt uit het administratief dossier dat de uiteengezette motivering strookt met de stukken die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om rekening houdend met de karige informatie die de verzoekende partij kon verstrekken aangaande de identiteit van haar vermeende verloofde, te oordelen dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet is aangetoond. De verzoekende partij tracht dit euvel recht te trekken door bij haar verzoekschrift een geschreven verklaring van haar vermeende verloofde toe te voegen. Los van het feit dat het niet aan de Raad toekomt om zelf een beoordeling te gaan doorvoeren aan de hand van nieuwe stukken, merkt de Raad op dat er enkel een handgeschreven verklaring voorligt die door eender wie geschreven kan zijn. De verzoekende partij voegt geen kopij van de identiteitskaart van de vermeende verloofde toe om haar betoog te ondersteunen. De verzoekende partij maakt het bestaan van een verloofde dan ook niet aannemelijk, zodat er in casu prima facie niet is aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Wat betreft het samenwonen met haar broer en schoonzus, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin heeft (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Het vaststellen van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie is een feitenkwestie. De afhankelijkheidsrelatie moet de gebruikelijke banden die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. Bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen onder meer de volgende zijn: samenwonen, financiële, materiële of economische afhankelijkheid, fysieke of psychische afhankelijkheid, het bestaan van een medische of psychische problematiek waarbij een gezinslid zonder de zorg van exclusief dat ene gezinslid niet kan functioneren, andere ernstige gezondheidsredenen, het behoren tot het huishouden, de reële banden tussen betrokkenen (zie bv. EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij niet aantoont afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus, maar erkent wel dat ze samenwonen. Niettegenstaande de verwerende partij niet overtuigd lijkt te zijn van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, blijkt uit de verdere motivering van de bestreden beslissing dat ze een zekere belangenafweging maakt.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of de gemaakte belangenafweging redelijk is.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun

verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Zoals hiervoor uiteengezet is een belangrijke overweging of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld tijdens een precair verblijf. In casu is dit het geval. De verzoekende partij is in 2017 het Rijk binnengekomen. Zij is nooit gemachtigd geweest tot een verder verblijf in het Rijk.

Wanneer een verdragsstaat de aanwezigheid van een vreemdeling op haar grondgebied gedooft wat het mogelijk maakt om een beslissing op een verblijfsaanvraag of de beslissing inzake een beroep tegen een weigeringsbeslissing of de beslissing op een nieuwe verblijfsaanvraag af te wachten, stelt de verdragsstaat de vreemdeling in staat om deel te nemen aan het maatschappelijk leven in het gastland, om relaties aan te knopen en om een familieleven te scheppen. Hieruit volgt echter niet automatisch dat

artikel 8 van het EVRM de overheden van het gastland de verplichting oplegt om de verzoekende partij toe te staan zich te vestigen in het gastland. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een fait accompli houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99.; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04 ; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Bovendien blijkt dat de enige afhankelijkheid die zij kan aantonen de samenwoning is met haar broer en schoonzus. Terecht wijst de verwerende partij er op dat de verzoekende partij tot 2017 in Turkije woonde. Tot die tijd leefde ze gescheiden van haar broer en schoonzus. Er blijkt niet dat er enige vorm van afhankelijkheid bestond voor de aankomst in België in 2017. Tevens wijst de verwerende partij er terecht op dat haar ouders nog in Turkije wonen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat ze de relatie met haar broer en schoonzus kan verder zetten via de moderne communicatiekanalen. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar feitelijk gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Tot 2017 vormde het feit dat ze gescheiden leefde van haar broer en schoonzus immers ook geen hinderpaal om haar gezinsleven te onderhouden. Er zijn geen gegevens voorhanden om aan te nemen dat de situatie van de verzoekende partij nu anders is. Ook al wordt haar een inreisverbod opgelegd, belet dit niet dat haar broer en schoonzus haar kunnen opzoeken in haar land van herkomst.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij geen kennelijk onredelijke belangenafweging heeft gemaakt.

Wat het privéleven betreft, erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat er sprake is van een privéleven maar is van oordeel dat er in casu geen sprake is van een schending van dit privéleven waarbij ze wijst op het gegeven dat dit privéleven tijdens een precair verblijf is opgebouwd.

De Raad wijst er op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij poogt voor te houden, evenmin een gevestigde vreemdeling. Zij verblijft wel sedert 2017 in het Rijk, maar haar verblijf is steeds precair geweest. Van een voortgezet verblijf, zoals de verzoekende partij beweert, is in casu geen sprake.

Aldus toont de verzoekende partij prima facie niet aan dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke afweging heeft gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

J. CAMU